

OPDRACHT VOLBRACHT

Felix Sperans

Uitgeverij Gelderland

OERDOM

‘Ik ben kapot,’ zuchtte Godfried, ‘ik voel me rot.’ Hij kuchte en hoestte toen hij die avond, na een dag zwaar labeur in de polders van Watervliet, eindelijk weer thuis was geraakt.

De regen was goed voor het land, heel goed zelfs, maar verschrikkelijk slecht voor wie er in moest werken. Godfried wist dat natuurlijk ook wel, maar hij handelde er niet naar. Dat ondervond hij die dag weer eens aan den lijve en nu moest hij zijn koppigheid met zijn gezondheid bekopen. Het was overigens niet de eerste keer dat hij doornat van het veld naar huis gekomen was, maar vroeger had hij daar geen al te nare gevolgen van ondervonden. Vandaag was dat anders, maar ja, wat doe je als boer als je niet tegen het wachten kunt?

Het had niet alleen geregend, het was ook bitter koud geweest, veel te koud voor de tijd van het jaar. De strakke noordoostenwind had de regen immers tot ragfijne priemen aangescherpt. Koude regen, het maakt een mens kapot en zelfs een oersterke boer als Godfried Godts moest daarvoor buigen. Kortom, het was een al te gure voorjaarsdag geweest. Een dag om in bed te blijven liggen of om de krant te lezen, bij de kachel. Maar een boer hoort zijn akkers roepen, want ze willen omgeploegd worden, zelfs op hondsdagen als deze.

Godfried liep overigens al een paar weken te vechten tegen een weerbarstige verkoudheid, maar ‘plicht voor alles’ had hij bij zichzelf gezegd en daar moest alles voor wijken. Hij zou zijn leven op het spel gezet hebben om zijn akkers in voren te trekken, geen ziekte zou hem tegenhouden. Maar vanavond, nu de dag voorbij was, nu had hij toch spijt van zijn beslissing. Zijn land had best nog wel een paar dagen kunnen wachten, maar hij had het geduld niet kunnen opbrengen. Daar lag het probleem dus, bij hem, en zeker niet bij het land of bij het weer. Maar goed, berouw komt altijd na de zonde.

Kuchend en hoestend kroop Godfried zijn bed in, met kleren en al, te uitgeput om nog te eten, laat staan om zich te wassen of om te kleden. Met erg veel moeite was hij er uiteindelijk toch nog in geslaagd zijn laarzen uit te trekken, want dat moest! Ruzie met moeder de vrouw kon hij missen, zeker nu.

Boerin Godelieve liet haar man echter niet zomaar begaan. Ze haalde hem weer op, trok de natte kleren uit, droogde hem af en zorgde voor vers ondergoed en een warme pyjama, met een nog dikkere pullover eroverheen.

‘Alleen droge en warme kleren kunnen je redden,’ had ze nog gezegd om haar tussenkomst te rechtvaardigen en kracht bij te zetten.

Godfried zweeg en liet zijn vrouw begaan. Daar was toch geen zeggen aan, dat had de ervaring hem geleerd.

Zodra ze haar man tussen de lakens en de dekens had ingepakt, trok Godelieve naar de keuken en bereidde hem een cocktail van warme melk met honing en gin. Ze smeekte hem dat ‘godendrankje’ meteen op te drinken.

‘Hier zal je snel beter van worden. En je zult er nog goed van slapen ook. Drink het maar vlug op,’ gebod ze met aandrang, terwijl ze vol medelijden naar haar verformfaaide man keek. Ze aaide Godfried nog even over zijn voorhoofd. Godelieve wist hoe ze een man moest verzorgen. ‘Net als een klein kind,’ dat had haar moeder haar geleerd.

Met veel tegenzin wrong boer Godts het goedje door zijn pijnlijke keel naar binnen. Hij hield niet van melk en honing, maar pure gin, dat lustte hij wel. Anderzijds besepte hij dat hij maar het best kon doen wat zijn vrouw hem gebod en dat alles om zijn bestwil was. Hij draaide zich met moeite om, legde zich op zijn rechterzij en probeerde te slapen. Hij was geradbraakt, maar de slaap zou hem goed doen en weer fit laten opstaan. Uiteindelijk viel Godfried, al hoestend en kuchend in slaap. Maar dan, in het midden van de nacht, schoot hij wakker.

DE AFKOOPSOM

Godfried rilde als een espenblad en hapte naar adem, badend in het zweet. Hij hoestte de longen uit zijn lijf en zijn adem piepte. Godelieve was ook meteen wakker geschoten. Ze schrok. In de schemering van de lamp leek haar man op een spook. Ze herkende haar zieke Godfried haast niet. Wat was er aan de hand?

Godfried zag rood en zijn gezicht was opgezwollen als een grauwe ballon, niet om aan te zien! Instinctmatig legde Godelieve haar hand op het voorhoofd van haar man. En of hij koorts had! Hij gloeide, ze wist genoeg.

Godelieve holde blootsvoets naar de telefoon in de zitkamer. Half in paniek belde ze hun huisdokter uit zijn bed. Nog geen kwartier later stond de man al aan het bed van boer Godts. Hij had vlug een overjas over zijn pyjama aangetrokken en was zo komen aanstormen.

‘Ik vrees dat Godfried een longontsteking heeft,’ was de snelle diagnose van de arts, ‘misschien wel een dubbele. Laat hem voor alle zekerheid maar meteen naar het ziekenhuis overbrengen.’

Godelieve belde de hulpdiensten om haar man naar de Heilig Hartkliniek in Eeklo te brengen. Meteen daarna belde ze aan bij de bureu. Ze legde buurvrouw Lucienne, die ook haar beste vriendin was, in een paar woorden de situatie uit en zei dat ze dringend haar man achterna wilde. Godelieve moest en zou die nacht bij haar Godfried blijven. Ze had een wrang voorgevoel. Haar Godfried was er niet al te best aan toe, vreesde ze.

Ze vroeg Lucienne of zij voor de rest van de nacht bij haar thuis de wacht wilde houden bij hun vier zonen. Ze kon daarbij gerust wat op de sofa slapen tot de eerste van de kinderen wakker werd.

Nog geen half uur later stond Godelieve in het Heilig Hartziekenhuis van Eeklo te wachten. Ze had postgevat aan de deur van de dienst intensieve zorgen, waar Godfried was binnengebracht. Nu was het wachten op goed nieuws. Daar hoopte ze toch op en daar bad ze voor. Ze aanriep alle heiligen: 'Help, wie helpen kan,' mompelde ze aan een stuk door. Ze kreeg geen nieuws over haar man, ze was de wanhoop nabij. En terwijl het zweet haar uitbrak, rilde Godelieve over haar hele lichaam. De angst had toegeslagen. 'Als dat maar goed afloopt. Als dat maar goed afloopt...'

Pas tegen de morgen riep de hoofdverpleegster Godelieve bij zich. Ze had geen goed nieuws, integendeel. 'Mevrouw,' begon de verpleegster met zachte stem, 'het spijt me erg, heel erg zelfs, maar uw man is er niet zo best aan toe. De dokters vrezen zelfs dat ze niets meer voor hem zullen kunnen doen. Zij hebben mij gezegd dat ik u moest aanraden om Godfried te laten bedienen, tenzij hij niet gelovig zou zijn, wat ik ten sterkste betwijfel, natuurlijk.'

Godelieve vloog naar de kapel van de kliniek. Voor het altaar viel ze op haar knieën neer, stak haar gevouwen handen boven haar hoofd in de lucht, recht naar 'Ons Heer' gericht. Ze smeekte hardop: 'Heer, laat dit niet gebeuren. Heer, laat mijn man niet sterven. Lieve Heer, ik wil op mijn dertigste nog geen weduwe worden. Heer, doe me dit toch niet aan. God, wat zal er dan van onze kinderen geworden? En van mij? Wat zal ik dan moeten doen? Nee, Heer, dat kan ik niet aan. Laat deze kelk aan mij voorbijgaan. Ik kan dit leven alleen niet aan. Laat dit alstublieft toch niet gebeuren. Ik smeed u, Heer, ik smeed u. U mag me alles ontnemen, Heer, maar laat mij mijn man. Neem hem niet van me af. Heer, ik beloof u, ik offer u één van mijn vier kinderen. Als u Godfried in leven laat, dan zal ik ervoor zorgen, dat Mathieu, Marc, Luc of Johan pater wordt. Voor mijn part mogen ze dan zelfs alle vier pater worden.'

Godelieve stond op en liep terug naar de afdeling intensieve zorgen. Ze besefte nog niet echt dat hij door de

dokters was opgegeven. Machteloos hield ze zijn hand vast en kneep erin, maar ze kreeg niet de minste reactie. 'In coma,' dacht ze, 'Godfried ligt in coma.' Dood was hij nog niet. Hij ademde nog. 'Hoe lang zal het nog duren?' spookte het door haar hoofd. Godelieve was radeloos, hulpeloos, hopeloos, gebroken.

Nog diezelfde dag werd Godfried bediend. Een neef van Godelieve was al jaren kapelaan in Eeklo. In de familie werd hij steevast 'Nonkel Pastoor' genoemd. Wel, hij was het die Godfried die dag bediende.

Opdracht volbracht is een familiechroniek, waarin een boerin haar vier zonen verplicht om pater te worden. Hoe Mathieu, Marc, Luc en Johan met deze verplichting worstelen en wat ze ervan terechtbrengen, leest u in dit verrassende boek.

Zoals altijd vormt de psychiatrie, in al zijn facetten, de rode draad in het werk van Felix Sperans. Zelf zegt hij over het boek: 'Dit is mijn magnum opus. Het zou wel eens mijn laatste werk kunnen zijn. Ik voel me oud en versleten. Ik heb al mijn ideeën over de zin en onzin van leven en dood gebundeld in dit boek.'

Felix Sperans (Molenbeek-Wersbeek, 3 januari 1944) is een Belgisch auteur en kunstschilder, die begin jaren '80 invalide wordt verklaard. Hij blijkt zenuwziek en lijdt aan een schizo-affectieve stoornis; een combinatie van schizofrenie en manische depressie. Om lotgenoten te helpen, richt hij in 1999 de vereniging 'Psychiatrie' op en schrijft hij meerdere boeken over zijn leven, zijn ziekte en over de manier waarop hij daar tegenaan kijkt en mee omgaat.

Over het werk van Felix Sperans:

'... een spiegel voor psychiatrische patiënten, hun omgeving en hulpverleners'.

De VoorZorg Well2Day

'... Bedoeld voor mensen met sombere buien, hun familie, vrienden, kennissen maar ook voor hulpverleners verschaft het verhaal van Felix Sperans, die enkel oog heeft voor de hoofdlijnen in het leven, een hoop inzichten voor onderweg'.

VVGG, Vlaamse Vereniging voor Geestelijke Gezondheid

'... wat nog het meest imponeert is de diepe eenzaamheid... zijn walging van het leven en zijn volslagen gebrek aan initiatief en plezier in de dingen en wereld om hem heen'.

Trouw / Hans van der Ploeg

'Als lezer moet je bestand zijn tegen wat doffe ellende... maar het geeft je inzicht in de donkere gedachten van iemand die levensmoe is'.

Weliswaar.be, Welzijns- en gezondheidsmagazine voor Vlaanderen

uitgeverij
GELDERLAND

BOEKEN | KRANTEN | TIJDSCHRIFTEN

9 789491 826245 >